

ASSEMBLEA GENERAL. Sessió ordinària. 17.06.2015 Intervenció del president

Hem seguit la presentació de les activitats d'aquest curs 2014-2015. La secretària de Junta ens ha fet aquest recordatori coral, donant veu als qui s'han fet càrrec de la feina. Completem el període de Junta 2011-2015. Hem desplegat un bon nombre d'activitats amb iniciativa pròpia. Si jo he encapçalat aquest període ha estat per la satisfacció de **compartir** pensament i iniciativa amb aquesta junta extensa i poder **repartir** la feina entre tots. És una dedicació voluntària la nostra que completa i enriqueix la dedicació professional que fem a la l'Escola/Institut/Col·legi, a la Universitat, a l'Administració educativa i alhora ens comprometem dedicar-nos a la pedagogia com a **pensament i acció** i deixar de banda alguns castells de fum o conceptualitzacions de detall que l'han desprestigiada. Personalment, agraeixo a les companyes/s, amigues i amics (esments nominals) la deliberació, el debat, el diàleg franc; si jo sóc discutidor de mena per voler analitzar les coses amb profunditat, haig d'agrair que m'hagueu donat joc. Hem pogut compaginar bé la **diversitat de reflexió i la unitat d'acció**. Si en algun punt i ha hagut manifesta discrepància, si no hi ha hagut consens per una proposta modulada, ho hem deixat córrer.

Som una societat científica petita, però podem contribuir a l'educació, a l'orientació de l'educació que és acció, aportant pensament, iniciativa. La pedagogia s'ha de fonamentar bé en la concepció de l'humà com a persona i en de la societat (filosofia), en el coneixement de l'infant, el jove, l'adult (psicologia evolutiva) i en una visió integral de natura i cultura (ciències, tecnologies i arts). A l'ensenyament actual, hi ha una certa confrontació entre el **currículum escolar**, l'**infant o alumne** i el **mestre o professor** que en el temps actual sembla el menys important. Nosaltres veiem els tres de manera integrada, amb balanceig segons calgui: l'infant o jove que s'ha de fer a si mateix, la mestra o professora que dóna model i encomana motivació i la natura-cultura on cadascú ha d'entusiasmar-se en alguna part, i des d'aquesta estar atent a tota la cultura.

Hauríem de contribuir a activar els vincles, els passos entre **ensenyament i lleure, esplai, esport, art i tradicions**. Això no ho hem atès bé i veiem que hi ha una dicotomia massa accentuada: un ensenyament academicista a l'educació secundària, un interès per les tradicions sense actualització i una crida massiva a les activitats que són novetat, que sorprenen. És una "certa esquizofrènia" cultural. Nosaltres podem analitzar i veure el fons de valor pedagògic en pràctiques tradicionals per ajustar-les a la societat actual. Nosaltres podem comprendre el poder de seducció de determinades produccions musicals, esportives, d'espectacles o de jocs en els joves i veure com podem introduir-les, en dosis adequades, en l'educació i l'ensenyament amb proposta pedagògica.

Una pedagogia amb visió de present i futur no és possible sense estudi i comprensió del passat. Avui, actualment, veiem i sentim aspiracions a una educació "activa i viva". Aquestes aspiracions són ofertes a la xarxa internet i podem observar com es presenten sense fer cap referència a la pedagogia científica del segle XX, de la primera meitat ja que per la instrumentalització que en van fer el nazisme i el feixisme va perdre credibilitat. Les aportacions de la pedagogia científica de Claparède i Ferrière a l'Escola Activa, les de Binet i Simon o Meumann a la pedagogia experimental, les de Decroly, de Montessori, de Kerschensteiner, de Kilpatrick o Dewey, de Cousinet i de Freinet formalitzen sistemes

pedagògics que **són totalment vigents** i cal llegir-los analitzant els trets la societat actual: de consum, de masses i tecnològica. Defensar projectes innovadors ignorant la renovació pedagògica que han fet bon nombre d'escoles contribueix a confondre els ciutadans. Volem que es generalitzi una institució escolar que atengui l'infant, amb intervenció fonamentada del docent i projectada a la cultura actual però no pensem que hi contribueixi una confrontació antinòmica. Justament, hem convidat a participar a la SCP professionals de pedagogia Waldorf, del mètode Montessori, de pedagogia per a adolescents, d'ensenyament basat en projectes i d'escoles amb projecte educatiu singular. Convé que la SCP dediquem més atenció a aquesta línia. Hi ha ciutadans desorientats, i la nostra veu equànime, científica i responsable deu ser necessària.

La millor contribució que podem fer és centrar diferents nuclis de recerca pedagògica que aportin guia i fonament a l'educació pràctica. Els equips de recerca actius: Narracions i Pedagogia, Currículum Bimodal i Termòmetre Lingüístic-Marc d'ensenyament plurilingüe (o Mel VIVES) són aportacions concretes. (Educació ComunicActiva que jo mateix vaig proposar i es va acceptar està per començar). La Revista Catalana de Pedagogia podrà difondre aquestes aportacions científiques. El Diccionari Enciclopèdic de Pedagogia ha de contribuir a una terminologia precisa dels professionals de l'educació i a un directori o guia crítica de les aportacions de la pedagogia que ens alliberi de tanta paraula majúscula imprecisa de significat i de la ignorància dels sistemes pedagògics ja experimentats.

Això és el que hem anant fent junts en aquest període i mirarem de consolidar i ampliar. La dedicació activa d'uns, pocs, ha de permetre la participació en construcció de pensament compartit. Altres es podran incorporar a l'activitat quan els sigui possible.

Finalitzo amb una citació de Philippe Meirieu, del pròleg a *Faire l'École, faire la classe* (2004).

La pedagogia entre el dir i el fer constitueix una etapa absolutament decisiva del nostre treball. Aquest text marca el pas d'un pensament monolític, construït sobre conviccions des molt temps manllevades al corrent del "mètodes actius", de l' "Educació nova", del constructivisme piagetian i de la pedagogia diferencial... a un pensament que es basteix sobre un treball d'anàlisi dels mateixos discursos pedagògics per intentar de comprendre la seva concepció, el seu abast i les seves contribucions. / Sobtat pel caràcter heterogeni d'aquests discursos que, en els "pedagogs històrics" com Pestalozzi, Korczak, Montessori, Freinet i tants d'altres és un compost estrany de testimonis, de professions de fe, de crides als treball científics identificats i sovint contestables, d'encanteris, de prescripcions i, tanmateix de poesia i de ficció, / jo m'he esforçat de veure més a fons com estaven construïts. Després de temps vaig trobar contradiccions en determinats textos pedagògics, particularment sobre l'oposició decisiva entre la finalitat reivindicada (aquí fa esment dels projectes per mobilitzar els alumnes) i la formalització exigida (fa referència als continguts fonamentals i a la graduació del currículum). (...) Aquesta oposició que es troba de manera particular en l'obra de Célestin Freinet i que l'ha menat a articular les enquestes, la correspondència i el diari escolar d'una banda i les tires d'instrucció programada, les fitxes individuals i el sistema de llibrets monogràfics, de l'altra banda, m'ha aparegut com constitutiu de la "pedagogia nova"

Concluc. La pedagogia és sempre una activitat de síntesi: de pensament i acció, de persona i societat, de tradició i innovació, de reflexió i intuïció. Hem de saber gestionar aquestes tensions.

Martí Teixidó 17.06.2015